

“Si em morís no sé si m’amagaria en un mas a l’estranger, com la protagonista”

Gerbrand Bakker (Wieringerwaard, Països Baixos, 1962) és autor de la novel·la *A dalt tot està tranquil*, premi Llibreter, i ara la seva editorial catalana, Raig Verd, li’n publica una segona, *Deu oques blanques*.

—La protagonista, una holandesa casada que pateix un mal lleig, se’n va a viure en un mas solitari de Gal·les. Fins a quin punt és determinant que triï Gal·les i no Irlanda o França?

—Perquè no m’agrada França i perquè conec Gal·les molt bé. L’he conegut en totes les estacions de l’any, amb sol i pluja. Sempre havia volgut escriure sobre Gal·les. I com a escriptor és molt interessant posar un personatge en una terra estranya. Així puc jugar amb dos idiomes, en aquest cas l’anglès i l’holandès. Conec molt bé l’anglès perquè en sóc traductor.

—Però em sembla que ella no hi té cap motiu especial.

—És veritat. Quina gràcia! Quan vaig presentar el llibre a Irlanda un lector em van preguntar per què no vaig triar el seu país. De fet, la seva idea inicial és anar a Irlanda però com que està malalta i, al vaixell, empitjora, ja no vol tornar a embarcar-se i es queda a la Gran Bretanya. El títol original és “La desviació”. Hi ha moltes desviacions al llibre i una d’elles és que en comptes d’anar a Irlanda se’n va a Gal·les.

—Com s’ha traduït en anglès, el vostre llibre?

—En anglès és com l’original, *The Detour*, però el de l’edició americana és com el català, perquè volien donar un altre to, al llibre. M’agrada prou, el nou títol.

—Potser ho fan perquè el lector britànic del vostre llibre compri l’edició americana, si viatja als Estats Units, bo i pensant que és un altre llibre, i a la inversa.

—No ho sé. Mai no saps el que volen els editors.

—El pastor i el metge, les dues persones amb les quals es relaciona més la protagonista, són força esquerps i impertinents, un pèl agressius de paraula, fins i tot. A Gal·les, són així?

—Sí, una mica. Com la gent del nord d’Holanda. Són gent directa. A mi m’agraden, per afinitat amb nosaltres. Jo volia que la protagonista se sentís intimidada per aquests homes.

Gerbrand Bakker és autor de *Deu oques blanques*, publicada per Raig Verd Editorial.

—Sorprèn que una persona que tem que s’està morint vulgui perdre el temps treballant en un mas. Per no pensar-hi?

—Tot i saber que es mor, mai no perd l’esperança que es produeixi algun miracle, alguna cosa màgica. S’ocupa del jardí i de fixar els límits de la propietat. Més aviat, intenta saber com es fa, perquè no ho ha fet mai. Això té una mena de simbolisme. Ara bé, no sé què farien altres persones en el seu cas. Jo, per exemple, no sé què faria. Potser em quedaria a casa esperant, no penso que fes res de nou, com la protagonista.

—Voleu que els personatges secundaris, com els pares de la protagonista, tinguin molta força, encara que tinguin poc paper, que siguin secundaris. Això vol dir que els penseu molt, no?

—Sí. Per a mi és molt important que tots estiguin treballats igual. Fins i tot vull que els absents, com la vídua Agnes del mas, ja morta, tinguin la seva personalitat. No és premeditat per cap raó es-

pecial. És la meua manera d’escriure.

—Els breus diàlegs entre els sogres i el gendre, amb la filla ja fora, són també molt treballats, i, en aquest cas, un pèl còmics.

—Volia que aquesta part fos curta, però llampant, àgil. El comportament dels pares ajuda a entendre com és la filla, la protagonista. La mare és terrible. Plora perquè ha desaparegut la filla i de cop i volta decideix posar-se a mirar la televisió. Volia combinar la tragèdia i la comèdia en una mateixa situació. Aquesta part còmica em serveix perquè els lectors no es vulguin suïcidar en acabar el llibre.

—El problema dels autors que ara tenen una protagonista que no vol que sàpiguen on viu és el telèfon mòbil. En el vostre cas, ho resoleu fent que el perdi al vaixell.

—Terrible. És un problema, sí. Si no vols que aparegui has d’empesca-te una excusa.

—Teníeu al cap un cas real conegut, similar al de la vostra protagonista?

—No. Mai no escric sobre coses que han passat o penso que existeixen.

Lluís Bonada